

Diepte

Esther Naomi Perquin

De Groene Amsterdammer, 30 maart 2022

We zitten tegenover elkaar in een eetcafé, ik met appelsap, hij met een *iced latte* – sinds wanneer lust hij koffie? Ik probeer niet te moederlijk te zijn, niet te gretig, niet te zwaar op de hand. ‘Waar pieker je dan over?’ Zijn ogen zijn gericht op mijn wenkbrauwen, zoals ik hem jaren geleden zelf geleerd heb: als oogcontact niet lukt kijk je iets hoger, zo wek je in ieder geval de indruk dat je luistert. ‘Gewoon, over alles.’

Ik kijk naar onze reflectie in de spiegel boven de gebaksvitrine. Een boomlange jongen, ietwat slungelig over de tafel hangend, zijn grote handen om zijn glas. En tegenover hem een vrouw waarmee ik me nog steeds niet volledig kan identificeren, die er onbegrijpelijk volwassen uitziet. Warrig opgestoken haar, bezorgde frons, een besliste uitdrukking die twijfels moet verhullen.

In overzichtelijker tijden, toen hij nog handzaam en open was, duizend vragen stelde en duizend antwoorden gaf, was de vijver zo helder dat ik tot op de bodem kon kijken. Nu is de oppervlakte matzwart, met daaronder een diepte die niet te peilen valt. Steeds vaker loop ik rondjes om de plek die ik niet langer kan bereiken, niet werkelijk.

‘Ik wéét hoe ingewikkeld het is’, zeg ik. Nu niet vertellen dat ik ook jong ben geweest, denk ik – dat is het ergste. Stel een luchtige vraag, vertel een grap, pak je telefoon erbij en zoek de juiste *meme*.

‘Toen ik vijftien was...’ Op zijn gezicht, van de mildironische mondhoek tot de licht opgetrokken wenkbrauwen, lees ik het laatdunkende ongeloof dat ik zelf ook koesterde. Ach, volwassenen, met hun zorgeloze bestaan, hun bezit, hun vrijheid om alles zelf te bepalen. Al die goedbedoelde adviezen, die zogenaamde herkenning, die ideeën over een wereld die ze al lang hadden achtergelaten – het was treurig. Wat wisten zij van liefde, van verlangen en verdwalen, van het gewicht dat op me drukte? ‘Sorry’, zeg ik. ‘Toen ik vijftien was had ik een gloeiende hekel aan mensen die gingen vertellen dat ze ook vijftien waren geweest.’

Hij lacht. Niet vermoeid nu, maar breeduit en ontspannen. We drinken, ik mag zijn *iced latte* proeven, hij roffelt met zijn vingers op tafel. Ik denk aan die andere moeder, die ik nooit heb ontmoet. Onze zoons zaten in dezelfde klas, speelden online games, voerden gesprekken. ‘We leken op elkaar’, had mijn zoon gezegd toen ik ernaar vroeg. ‘Gewoon. Aardig. Een goed iemand zeg maar. Je kon met hem lachen.’ Heeft ze iets gemerkt, die andere moeder? Heeft zij ook tegenover haar zoon gezeten, vragen stellend, probeerend iets boven water te krijgen? Hoe moet je door wanneer het wat-als-wat-als nooit meer

verstomt? Hoe val je nog te troosten? Niet aan denken. 'Ik ben trots op je', zeg ik. Mijn zoon leunt achterover, legt zijn armen om de leuning, grijnst – sinds wanneer hij heeft hij zulke brede schouders? 'Ja', zegt hij. 'Ik ook.'

Telescoop

Er is een moment nadat je je oog hebt afgewend
waarop je vergeet waar je bent
omdat je, zo lijkt het, ergens anders
hebt geleefd, in de stilte van de nachthemel.
Je bent niet meer hier op de wereld.
Je bent op een andere plek,
een plek waar het menselijk leven geen betekenis heeft.
Je bent geen schepsel in een lichaam.
Je bestaat zoals de sterren bestaan,
neemt deel aan hun stilte, hun onmetelijkheid.
Dan ben je weer in de wereld.
's Nachts, op een koude heuvel,
haal je de telescoop uit elkaar.
Je realiseert je achteraf
niet dat het beeld onecht is,
maar het verband is onecht.
Je ziet weer hoe ver weg
elk ding is van elk ander ding.

Gedicht: Louise Glück. Vertaald door Radna Fabias. Uitgeverij De Arbeiderspers, 2021